

CANISIUS

CANISIUS

Novelle

LAMMERT VOOS

AFdH

ISBN 978 94 93183 01 8

© Lammert Voos, Vierhuizen en AFDH Uitgevers Enschede/
Doetinchem 2020

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, film, fotokopie of welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van auteur en uitgever.

‘Honden zijn beter dan mensen
omdat ze weten, maar niet vertellen.’

EMILY DICKINSON

Voor José Cutileiro

UN PERRO ROJO

MIJN MOEDER VERTROK toen ik vijftien was. Daarna vertrok mijn broer. Hij liet de hond waar hij van zei dat die van hem was bij mijn vader en mij achter. Mijn vader vertrok eveneens en liet mij achter met die behaarde lompe lummel, een verantwoordelijkheid die ik niet aankon.

Het beest moest vier keer per dag naar buiten. Zo kon ik ontsnappen aan de wurgende stilte van het lege huis. De hond sliep in de hal, onder de kapstok en vaak ging ik bij hem liggen, want ik kon het maar niet warm krijgen.

We leden samen, die lummel en ik. Hij keek me met zijn grote bruine ogen verdrietig en vragend aan. *Waar is de rest van de roedel gebleven?*

De hond verouderde zichtbaar, hij verloor hele plukken haar en kreeg kale plekken op zijn kont. Hij bleef me maar aankijken en ik verlangde naar vrijheid. We zouden samen ten onder gaan, mijn enige vriend en ik.

Op een dag kon ik er niet meer tegen. Ik zou ons verlossen, maar ik wist dat het me iets zou kosten. Ik bracht het oude beest naar de dierenarts en daar kreeg hij een spuitje. Al stervend bleef hij me aankijken, maar ik zag geen dankbaarheid.

Met een zwaar gemoed stapte ik later op de trein, weg van dat vervloekte lege huis. Ik ben nooit terug gegaan.